

▶▶
POEMA INÈDIT DE JOAN OLIVER

'Auca de la Fabiola vella, lletja i espanyola'

Joan Oliver feia servir la ironia per criticar els fets de la realitat social. El poema que us presentem tot seguit és una glosa perversa entorn al casament entre el rei Balduí de Bèlgica i la Fabiola de Mora y Aragón.

Diuen que és la Fabiola
una "beldad" espanyola.
Un rei dels que encara hi ha
sembla que s'hi vol casar,
Si la sang no és gaire blava,
la cara és ben bé de fava.
Ara va pels trenta-tres,
pro això al rei ni li fa res,
puix diu que "gallina vella
fa bon 'caldo' a l'escudella".
Amb tants i tants anys, el nas
li ha crescut molt més del cas.
Quan el rei veié la sogra,
boteruda com un ogre,
va venir –sembla– d'un "tris"
que no romp el compromís.
Pro el consell d'un jesuïta
els capítols precipita.
En convidar-la a palau,
la veu de prop, el babau,
i exclama: "Què he fet? Jo em
moro
si he de rosegar aquest lloro!"
Pro la viuda de l'Alfons
(que viu de comissions
i es padrina de la nena)
li diu amb la boca plena:
Potser vols una Brigit"
que t'escoli en una nit?"
Així que arriba a Brussel·les
comença a pintar aquarel·les.
(La mamà diu que li diu:
"Posa-hi més flors!... Fes-hi un
riu!")
I, a més, amb tota la barra
canta i toca la guitarra.
Ai! la veu sembla un renill!
I pinta com el Cabdill!
La gent riu, la cort s'esvera
i el nuvi vol fer-se enrera.
L'ambaixador de Madrid
protesta, tot enfurit
i els amenaça amb els terços
i llurs instints més perversos...
El nucli del Vaticà

parla d'excomunicar...
Però el poble crida: "Fora!
Aquesta Mora és ben mora!
És més ensopida que ell
i ens el farà tornar vell!
Reiets, els cristalls t'enteles?
Bledes sí, pro de Brussel·les!
Si vol protegir animals
a Espanya en té a gavadals!
Ara ens han d'importar monges?
En preferim les taronges!
Ella, a Espanya, està amb els Vils

que oprimeixen els humils.
Ni la història no la salva:
recordem-nos del duc d'Alba!
Balduí, t'enganya el cor!
Et volen carregar el mort!
Aquest casament es trenca!
La núvia no és gens 'flamenca'!"
El rei no sap pas què fer:
si no es casa va al carrer!
Ja ha perdut massa l'estona:
vol un hereu la corona!
Haver de ficar-se al llit
amb la "nina" de Madrid!
Quan pensa en la Fabiola
se li arronsa la titola!
i va vessant pels racons
llagrimasses com cigrons.
De cop una idea el frapa:
entrar en un convent de la Trapa!
Pro el germà petit, l'Albert,
que no deixa res per verd
ja està ordint una conjura
amb maçons i gent obscura,
mentre l'avi Leopold
vol pescar en el riu revolt
i en secret diu a la Retti:
"Torno al tron, peti qui peti"
Davant d'això en Balduí
accepta, ullcluc, son destí...
Crida periodistes,
i fotògrafs, escriu llistes,
avisa el sastre, el barber,
el bisbe i el pastisser;
com fan els nuvis maníacs,
tria uns bons afrodisíacs;
pren els millors reforçants,
s'encomana a tots els sants;
es compra, per si les mosques,
unes ulleres ben fosques.
I es casa amb la Fabiola,
cursi, carca i espanyola!!!

18-IX-60

Poema cedit per Ignasi Riera